

ПОХОВАЙТЕ
МЕНЕ
В ПАРАГВАЇ...

6

ПОХОВАЙТЕ МЕНЕ В ПАРАГВАЇ...

Олексій Максимович Романюк-Христюк, уродженець міста Енкарнасьйон у Парагваї вперше ступив на батьківську землю у 55-річному віці. У 1994 році він приїхав у гості до великої, дружної і гостинної родини Романюків у наш район.

Батьки пана Олексія – уродженці уже зниклого із карти України колись мальовничого села Гори у 30-ті роки минулого століття подалися за океан у пошуках щастя. Доля спровадила у південноамериканський Парагвай. Набідувалися емігранти, що ні пером описати, ні словом сказати. Підтримували одне одного в українській громаді, а ще виснажлива праця на чужині відволікала від важких дум про край рідний і родину.

У 1939 році у Романюків-Христюків народився син. Не мудрувало подружжя із вибором імені і нарекло його звичним національним – Олексій.

Минали роки за роками, хлопчина підростав. Вивчив українську мову, бо ж у сім'ї спілкувалися переважно нею. В українській колонії не всі розуміли іспанську. В школі Олексійко оволодів іспанською, а в армії навчився розмовляти на гуарані – мові іспанського племені, із якого переважно рекрутують новобранців.

Після служби в армії Олексій Романюк-Христюк переїхав у Буенос-Айрес в Аргентину до брата Бенедикта, котрий там уже обжився. Спочатку працював на заводі, а згодом, як кажуть у нас, «розкрутився» і став власником невеликого підприємства, де виготовляли акумулятори. Одружився, але лелека чомусь так і не завітав у оселю подружжя молодих Романюків-Христюків. Відтак все частіше подумки линув у батьківський край, де ніколи не був, але, здавалося, усе знав з розповідей тата і мами.

У 1994 році Олексій вперше ступив на землю, яку батьки залишили більш як півстоліття тому. Хвилювався, нервувався. Але гармонію у душі і серці відновила щира українська родина Романюків із Малих Дорогостаїв та інші гілки родоводу. Три місяці гостював Олексій у двоюрідного брата Миколи Сергійовича. Тут поважний чоловік і закохався до нестями...

Якраз оце світле почуття спонукало пана Олексія невдовзі знову зі спекотного Буенос-Айреса мандрувати в Україну. Цього разу із пожитками, бо ж їхав не в гостину, а на постійне місце проживання, де, здавалося, збудуться найзаповітніші мрії



і знайде сімейне щастя...

Не судилося. Після семи років подружнього життя корабель потрапив на рифи непорозумінь. Одне слово, українсько-аргентинець опинився біля розбитого корита.

Після вагань, нервових штормів, мабуть, за всі образи та добру душу доля звела з людиною, із котрою відчув радість сімейного буття, пізнав родинний спокій і затишок. Саме у парі із Євгенією Миколаївною Рудюк із Добрятина пан Олексій відчув, що бувають миті подружньої ідилії, коли хочеться творити добро, подарувати любій жінці усі квіти землі, чимало з яких вирощує на власному обійсті.

Не секрет, що чимало односельчанок та й представниць жіночого царства заздрили Євгенії Миколаївні, бо такого високого, статного, розумного, майстровитого чоловіка не одна із них виплекала у своїй уяві. Доля для зразкової сім'ї звела пана Олексія і його чарівницю Євгенію.

Два роки тому Олексій Романюк-Христюк отримав паспорт громадянина України. Під час минулої президентської кампанії тричі голосував за Віктора Ющенка.

- А чому саме за нього? - цікавлюсь у нього.

- Бо він наведе порядок у державі, - такою була відповідь добрятинця.

Під час розмови з Олексієм Максимовичом почув чимало цікавих суджень про наше життя: він не любить телесеріалів, засуджує участь українських миротворців в іракській кампанії, не сприймає тотального пияцтва в селах...

За час перебування в Україні до нього телефонували з Парагваю та Аргентини брати Бенедикт і Ростислав, сестра Рая, племінник Карлос.

Втім, нині в Олексія Романюка-Христюка життєве випробування. У Південну Америку кличе племінник – власник заводу з виробництва джерельної води. Хочє мати біля себе рідну і надійну людину. Та й колишня дружина в Аргентині не може продати будинок, бо для вирішення цієї юридичної процедури необхідна присутність пана Олексія.

Власне, доля цієї людини на зламі багатьох життєвих клопотів. І рідню хочеться побачити, і з Євгенією Миколаївною не хоче розлучатися, бо вважає, що з нею найліпше. Втім, їм обом згладжувати оті гострі кути...

Невідомо, як ляже карта їхньої долі. Може, з часом придбають ошатну оселю в Берегах і там доживатимуть віку. Принаймні, про це якось обмовився пан Олексій. Хто зна... Я ж зі щемом у серці оцінив бажання добрятинці бути похованим біля батьків у Парагваї...

Віталій ТАРАСЮК.

